

- 1) til et andelsselskab eller interessentskab dannet af forbrugere i en fritliggende bebyggelse på landet, for så vidt angår indvinding på indtil 6.000 m³ årligt gennem et fælles anlæg,
- 2) til sygehuse, sanatorier, skoler, alderdomshjem, opdragelseshjem og lignende institutioner, til nødvandværker og til ejere af gartnerier, frugtplantager, planteskoler, herunder forstplanteskoler, hoteller, pensionater, campingpladser og andre erhvervsvirksomheder, for så vidt angår indvinding på indtil 3.000 m³ årligt,
- 3) til ejere af landbrugsejendomme, der ikke foretager indvinding efter nr. 2 eller § 13, for så vidt angår vanding af landbrugsafgrøder med indtil 2.000 m³ årligt som gennemsnit af den indvundne vandmængde i 3 på hinanden følgende år, dog kun når indvindingsanlægget ligger uden for oplande, der er beregnet i forbindelse med kendelser om tilladelse til vandindvinding i medfør af lov nr. 54 af 31. marts 1926 om vandforsyningsanlæg,
- 4) til ejere af skovbrug med hensyn til vanding af skovkulturer efter reglerne i nr. 3.

Stk. 2. Efter indhentet udtalelse fra vandforsyningsrådet kan indenrigsministeren med virkning for nærmere angivne områder af landet forhøje den grænse for vandindvindingen, som er fastsat i stk. 1, nr. 3 og 4. Ministeren kan senere efter indhentet udtalelse fra vandforsyningsrådet ændre eller tilbagekalde en sådan forhøjelse.

Stk. 3. Medmindre andet er bestemt, kan indvinding af vand på fremmed grund kun tillades efter stk. 1 og 2, hvis vedkommende grundejers samtykke foreligger og tinglyses på hans ejendom med prioritet forud for alle panthavere i ejendommen.

Stk. 4. Ved fastlæggelsen af anlæggenes beliggenhed skal kommunalbestyrelsen påse, at sundhedsmæssige hensyn varetages, og at anlægget anbringes i passende afstand fra andre vandforsyningsanlæg. I de i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte tilfælde kan kommunalbestyrelsen kun give tilladelse, hvis det tiltrædes af embedslægen.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen skal føre fortegnelse over givne tilladelser og kan kræve meddelelse fra anlæggenes ejere om den hvert år oppumpede vandmængde, i

hvilket tilfælde reglerne i § 15, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Indenrigsministeren kan pålægge kommunerne at indkræve sådanne meddelelser.

Stk. 6. Tilladelse til vandindvinding i det omfang, der nævnes i stk. 1 og 2, kan også meddeles efter reglerne i afsnit 4. § 19 finder dog ikke anvendelse.

4. Vandindvindingsstilladelser meddelt af landvæsensretterne.

Almindelige bestemmelser.

§ 13. Til enhver indvinding af grundvand til andet formål eller i større mængde end hjemlet i §§ 10-12 skal der søges tilladelse hos en landvæsensret i overensstemmelse med de efterfølgende regler.

Stk. 2. Forinden en boring eller brønd til brug for et vandindvindingsanlæg af den i stk. 1 nævnte art påbegyndes, skal stedet for boringen eller brønden være godkendt af stedets embedslæge.

Stk. 3. Påbegyndes opførelsen af et nyt vandforsyningsanlæg, hvortil der skulle indhentes tilladelse efter stk. 1, uden at tilladelse er søgt, kan kommunalbestyrelsen, indenrigsministeren og enhver interesseret rejse sag for en landvæsensret til afgørelse af, i hvilket omfang den pågældende indvinding kan tillades.

Offentlige anlæg.

§ 14. Foruden til staten og en kommune kan tilladelse til vandindvinding meddeles til et fællesskab af kommuner, hvis stiftelse er godkendt af indenrigsministeren, og for hvilket der er oprettet en af ministeren godkendt vedtægt om dets konstitution, formål, virksomhed og beføjelser.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte anlæg kan ved ekspropriation erhverve ret til på fremmed grund at udføre prøveboringer og prøvepumpninger og i forbindelse med en tilladelse til vandindvinding endvidere erhverve adkomst til fast ejendom og opnå servitutter med henblik på anlæggets udførelse og drift. §§ 2 og 16 i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Ethvert offentligt anlæg skal føre bog over de oppumpede vandmængder efter regler, der fastsættes af indenrigsministeren.